

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiariam reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

§. 5. Principium 5. Legibus, & non exemplis est judicandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

Deducitur 2. Eum, à quo petitur maleficii dissolutio, posse suam operam addicere, si non sciat aliter, quam aliud maleficium id dissolvere, quia id esset inducere ad peccatum, & actui intrinsecè malo cooperari, uti rectè Sanch. Lessius & alii apud Busenb. l. 3. tit. 1. de prim. prac. notant.

Deducitur 3. Eos, qui multis annis contra Jus communitatis usurpârunt potestatem eligendi, non posse dictam consuetudinem allegare ad Electionis privilegium manu tenentium. Ita in dict. c. 8. de consuet. definitur.

§. V.

PRINCIPIUM V.

Legibus, & non exemplis est judicandum.

Sensus.

Hoc est, si aliquis aliorum facta advertit, non debet illis imitari, sed timè judicare, quòd licitum sit eadem imitari, nisi probetur, quòd iudicare possit, ea legi naturali vel positivæ conformem esse.

Authoritas.

Desumptum est ex le. nemo. C. de sent. & interdict. Item ex le. sed licet 12. ff. de officio Præs. illudque approbant communiter Doctores.

Ratio.

Quia, cum Exempla & Facta varias ad bonitatem circumstantias requirant, facilè contingere potest, ut, quod ab aliquo in certis circumstantiis licitè fieri poterat, illud sit alteri ob aliarum circumstantiarum positionem.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Judicem non debere attendere, quod Antecessores judicaverint, sed quid legum æquitas hinc nunc requirat, uti in cit. le. nemo. dicitur.

Deducitur 2. Religiosum, si videat alios ex privilegio aliquid facientes, non hoc ipso arguere debere, id sibi quoque licitum esse, cum Privilegia sæpe uni, & non alteri conceduntur, uti docet communis Theologorum, & colligitur

Juris 74. in 6. quæ dicit, non debere ab aliis trahi in ex-
ceptum, quod alicui gratiosè conceditur.

Deducitur 3. Hæredem non posse retinere bona ex Te-
stamento relicta, si comperiat esse aliena, etiam si sciat ab ipso
testatore bona fide ut propria fuisse possessa, modò tempus
prescriptionem requisitum non impleverit; uti commu-
ni docent Theologi.

§. VI.

PRINCIPIUM VI.

Ratio legis est anima legis.

Sensus.

Hoc est, sicut Anima est illa pars viventis, quæ animat,
et vim vigorem tribuit viventi; ita ratio seu finis impel-
let legem ferendam est unica causa, ob quam lex vigere
debet.

Authoritas.

Desumptum est Can. consuet. dist. 1. & le. illud ff. ad le.
& communi Doctorum, teste P. Gobat tr. 8. n. 84 r.

Ratio.

Quia lex debet esse honesta, & pro communi eorum,
quibus datur, utilitate conscripta, ergo hæc utilitas tanquam
impellens meritò dici debet anima legis, quo sine tota
cessante, hoc ipso etiam lex ipsa obligare cessat, uti
L. 1. r. 4. c. 2. n. 3. cum Suar. Medina. Navarr. & comm.
docet.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Si legis finis in particulari duntaxat
cesset, non ideo ejus obligationem desinere: sicut
si cesset informare unum membrum, non hoc ipso to-
tus corpus informare desinit; unde Layman l. c. ait, ad ex-
ceptionem à lege non satis esse, si ratio legis in particulari
cesset, sed debere etiam *contrariè* cessare, videlicet
si impedimentum, vel moralem impossibilitatem fer-
re legem.

Deducitur 2. Si lex plures in se partes continet, quarum

H h 2

una